

Hloupý Honza

Skromnost, Důvtip

Příběh ze sbírky pohádek, kterou zpracoval známý pohádkář Hans Christian Andersen.

Byli jednou tři bratři. Dva byli vzdělaní a moudří, ale tomu třetímu každý říkal jen hloupý Honza, neboť mnoho rozumu nepobral. Všichni tři se však rozhodli zabojovat o princeznu, která...

8 min

5+

Jednoho dne dal královský dvůr vyhlásit, že princezna si hledá ženicha. Za muže si vezme toho, kdo ji nejvíce rozveselí. Tato pověst se dostala až na druhý konec země, kde žili dva bratři. Ti se hned rozhodli, že zabojují o srdce princezny. Oba bratři byli velmi chytrí a vzdělaní. Jeden ovládal latinu, jako by to byl jeho rodný jazyk, a zajímal se také o medicínu. Kromě toho mu **šlo i řezbářství** a ve světě by se určitě neztratil. Také druhý bratr uměl dobře latinsky, ale ten se zase zajímal o paragrafy a zákony a uměl se vzorně postarat o každého koně.

Oba se před otcem předbíhali, který z nich nakonec dostane princeznu za ženu. Nu, a tak jim otec **vystrojil koně**, ať tedy jdou na zkoušku do světa. Když už oba seděli na koních, objevil se třetí bratr, se kterým vůbec nikdo nepočítal, protože nebyl tak chytrý jako ti dva a každý mu říkal **hloupý Honza**.

„A kam jste se vydali tak hrdě vystrojení?“ zeptal se Honza.

„Copak jsi neslyšel **královskou výzvu**? Celá země o tom mluví. Jdeme rozveselit princeznu a ta si potom vybere jednoho z nás za muže,“ odvětil společně bratři.

„Tak to na mě počkejte, jedu s vámi. I já chci princeznu za ženu,“ odvětil Honza, ale všichni kolem se mu **pořádne vysmáli**.

Bratři popohnali koně a **už byli pryč**. Jenže hloupý Honza začal prosit otce, aby i jemu dal koně.

„Nic ti nedám, jen hanbu bys udělal. Zůstaň raději doma a vyčisti chlévy,“ odbyl ho otec.

Jenže Honza už byl rozhodnutý, vzal kozu z ohrady, sedl na ni a **už jel i on**. Prozpěvoval si celou cestu a křičel: „Hurá, hurá!“ a neustále se rozhlížel, zda nenajde něco, čím by princeznu potěšil. Bratři zatím mlčky **projížděli lesem** a každý z nich přemýšlel, jak přesvědčí princeznu, aby se zrovna za něj provdala.

„Haló, tady jsem!“ křičel Honza na bratry, když je v dálce spatřil. V ruce přitom držel mrtvou myš a mával s ní, jako by to byla vítězná vlajka. „Toto se určitě bude princezně líbit,“ vykřikoval nadšeně.

„A co s tím vlastně chceš udělat, ty hlupáku?“ zeptali se bratři.

„Královská dcera určitě ještě nikdy neviděla myš,“ odvětil Honza.

Oba bratři se **v té chvíli rozřehtali**. „Jen to vyzkoušej,“ odsekli a jeli dál.

„Hej, bratříčci, podívejte, co mám!“

Bratři zastavili, aby se podívali, co zase hloupý Honza drží v ruce. Tentokrát na ně mával starým děravým hrncem z potoka: „Toto se princezně určitě bude hodit v královské kuchyni!“

Ti dva **se chichotali** a povzbuzovali Honzu, ať to určitě vezme s sebou.

Netrvalo dlouho a Honza zase mával na bratry: „Podívejte, co mám, takové jemňoučké blátíčko určitě princezna ještě nikdy neviděla. Určitě ji to potěší,“ naplnil si Honza **kapsu blátem**.

Ti dva se jen chytili za hlavy a raději pořádně kopli koně do slabin, ať mají náskok před Honzou, aby se za něj na královském dvoře nemuseli stydět.

Tam už čekaly celé zástupy nápadníků, ale každý s dlouhým nosem odcházel. Každý, kdo vstoupil do královské komnaty, jako by najednou ztratil řeč. Princezna všechny **hned vyhodila**. Pak přišli na řadu i dva bratři. Vstoupil první z nich a hned znervózněl. Hleděli na něj písaři s přísným pohledem. Chtěli zapisovat každé slovo, které vyřkne, ale on se vůbec na nic nezmohl.

„Ach, asi je tu teplo,“ vypadlo z něj nakonec a opravdu tam bylo tak teplo, až mu pot stékal po čele.

„To opravdu je, můj tatínek peče kohouty k obědu, to proto,“ říkala královská dcera.

Už už chtěl něco vtipného na to odpovědět, ale nic mu na jazyk nepřišlo. A tak ho princezna poslala pryč a strážě ho už **vyváděly na dvůr**.

Potom přišla řada na druhého bratra, jenže ani ten nepochodil. Teplo v komnatě mu asi příliš hlavu zahřálo, a tak ze sebe nedostal ani slovo, natož tak něco vtipného. Hned ho strážě **braly pryč**.

Právě tehdy přišel na královský dvůr hloupý Honza. Vyčerpaná koza **funěla jako o duši** únavou a možná i tím teplem, protože Honza s ní vjel rovnou do královské komnaty.

„Že tu máte pořádné teplo,“ řekl.

„Však se vedle **pečou kohouti**, to proto,“ odvětila princezna.

„Tak to mi přijde vhod, protože mám tady **s sebou myš** a můžu si ji rovnou upéct,“ řekl Honza, drže myš za ocas.

„To můžeš, jen nevím, v čem si ji upečeš, protože nemám žádné hrnce,“ odbyla Honzu princezna.

Jenže ten pohotově vytáhl **starý hrnec** a hned do něj kladl myš.

„Tak to by mohlo stačit, jenže by k tomu bylo třeba i nějakou omáčku,“ s úšklebkem se zapojovala princezna do podivného rozhovoru.

Vtom Honza vytáhl **z kapsy bláto**: „Podívejte, jaká prima omáčka k tomu bude!“

Najednou se princezna bavila Honzovou pohotovostí a písaři **všechno zaznamenávali**, neboť každé slovo mělo být napsané, druhý den vytisknuté a prodávané za jeden groš **mezi lidmi**.

„Líbíš se mi, ty jediný umíš normálně mluvit, a proto si tě **vezmu za muže**,“
řekla princezna a písaři všechno hned psali.

A tak se hloupý Honza stal králem, dostal polovinu království a k tomu ještě získal krásnou princeznu. Ale kdoví, jak to bylo, to jsme si jen přečetli v obecních novinách, které jsme si na trhu za jeden groš koupili, a bůhví, zda se na ně **dá spolehnout**.